

Molt seroll per no res

Els humans tenim una capacitat innata per mostrar-nos experts en temes que no dominem en absolut. La majoria de catalans, per exemple, portem a dintre, com a mínim, un meteoròleg, un filòleg i un sanitari. I des que tenim les plataformes per pontificar més enllà dels nostres cercles reduïts, n'hi ha una bona colla que no perden pistonada i –amb un discurs mediocre, gens contrastat i de criteri dubtós– es dediquen a omplir les xarxes amb les seves opinions i lliçons d'expert de pa sucats amb oli. Twitter, en aquest sentit, és el terreny on el personal més s'esplaia. El piulador compulsiu és capaç d'explicar als bombers com s'ha d'encarar l'extinció d'un incendi, de projectar la planificació urbanística d'una ciutat, de decidir com cal portar una granja sense haver-ne visitat mai cap, de trasmudar-se en dialectòleg i fer una enquesta pseudofilològica sobre qui ha sentit mai una paraula prou corrent i normativa o una frase feta que en realitat és prou viva. “Ho heu sentit mai?”. “Ho dieu?”, pregunten, de bona fe, com si el fet de conèixer-la i usar-la els convertís en deixebles avantatjats de Joan Coromines.

El món sanitari, per exemple, que ja tenia una legió d'opïnadors de patacada, amb la pandèmia s'ha convertit en un sector del qual tothom és un expert.

Cada cop que s'ha hagut d'aplicar una mesura restrictiva, o bé quan les mesures s'han aixecat, o quan es parla de la gestió dels hospitals o del calendari de vacunació... resulta que tothom sap què s'hauria d'haver fet i poques vegades coincideix amb el que s'ha fet en realitat.

Tot és criticable, naturalment. I sort n'hi ha que tenim llibertat per opinar sobre el tema que ens vingui de gust i dir el que ens surti dels pebrots. Però una cosa és poder dir-ho i l'altra és fer-ho sempre, amb tot, i amb aquella seguretat i alegria. I una cosa és posar-te en evidència entre els qui et coneixen i saben fins on han de fer cas d'allò que dius, i l'altra és abocar al món una opinió gens fonamentada com si fos la d'un especialista en el sexe dels àngels. Personalment, em molesta el to allionador en general, però el respecte quan el qui prova d'allionar-me ho fa des d'un coneixement prou sòlid.

El problema és que les xarxes han donat veu a un exèrcit de mestretites que, sense gaire més criteri que l'infós per una experiència circumstancial, per una lectura esbiaixada, per una impressió parcial o per la inspiració divina, volen donar lliçons de llengua als filòlegs, de gestió sanitària als metges i, naturalment, de pedagogia als mestres.

Està molt bé que parli qui té coses a dir, però en general s'hi guanyaria molt (viuríem en un món menys sorollós) si una part dels qui no callen aprenguessin a mossegar-se la llengua quan, en realitat, no tenen res interessant a dir.

